

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 grudnia 2018 r.

Pozwem z dnia 15 grudnia 2016 r. (data prezentaty) J. B. wniosła o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów postępowania, tj. kwoty 951,20 zł, na którą składa się kwota 900 zł tytułem zastępstwa adwokackiego, kwota 30 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 4,20 zł tytułem opłaty za wezwanie do zapłaty oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że na podstawie rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dochodzi od pozwanego zryczałtowanego odszkodowania za opóźnienie w podróży. Wyjaśniła, że w dniu 18 czerwca 2016 r. o godzinie 05:40 miała zaplanowany lot na trasie z K. (Grecja) do G., połączeniem realizowanym przez pozwanego. Lot ten uległ opóźnieniu wynoszącemu 4 godziny. W toku prowadzonego postępowania reklamacyjnego pozwany odmówił powódce wypłaty odszkodowania (pozew, k. 2-3v).

W dniu 10 stycznia 2017 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie, w I Wydziale Cywilnym wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. I Nc 10080/16 (nakaz zapłaty, k. 11).

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w skutecznie złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty, zaskarżył nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powódki, wskazując, że nie wykazała ona, że posiadała potwierdzoną rezerwację na skarżony lot oraz stawiała się na odprawę pasażerów we wcześniej uzgodnionym czasie (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 15-18).

Sąd Rejonowy ustalił, następujący stan faktyczny:

Powódka J. B. miała zaplanowany na dzień 18 czerwca 2016 r. lot z lotniska w K. (Grecja) do portu lotniczego w G. (Polska) o numerze (...). Połączenie było realizowane przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z planowaną godziną wylotu 05:40. Faktyczny wylot z lotniska w K. nastąpił z opóźnieniem wynoszącym ponad cztery godziny (okoliczności niesporne, dowody: dokumenty podróży, k. 6; zeznania J. B., nagranie na płycie CD w aktach I Cps 53/18).

Pismem z dnia 18 lipca 2016 r. powódka J. B. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika skierowała do pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwanie do zapłaty kwoty 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi, z tytułu opóźnienia lotu z dnia 18 czerwca 2016 r. o nr (...) na trasie z K. do G., w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, na wskazany numer rachunku bankowego (okoliczność niesporna, dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania, k. 7-7v).

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w piśmie z dnia 19 sierpnia 2016 r. wezwał powódkę do przedstawienia dokumentów potwierdzających rezerwację na dany lot oraz stawienie się na odprawie, informując jednocześnie, że opóźnienie rejsu (...) powstało wskutek usterki technicznej samolotu (dowód: pismo pozwanego, k. 8).

Odległość z K. do G. liczona metodą po ortodromie wynosi ponad 1.500 km (okoliczność niesporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgodnych twierdzeń stron oraz twierdzeń powoda nie zakwestionowanych przez stronę przeciwną w trybie art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. W rozpatrywanej sprawie

powołane wyraźne i milczące przyznanie szeregu okoliczności faktycznych zostało dodatkowo potwierdzone środkami dowodowymi w postaci dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Strona powodowa opierała swoje roszczenie na regulacji zawartej w Rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. UE L 2004/46/1). Ochrona na podstawie przepisów tego Rozporządzenia obejmuje nie tylko pasażerów lotów regularnych, ale również pasażerów lotów nieregularnych, w tym także loty stanowiące część zorganizowanych wycieczek (motyw piąty Rozporządzenia). W myśl art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 7, chyba że:

- i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu; lub
- ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu; lub

(...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Stosownie do art. 7 ust. 1 rozporządzenia pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości:

- a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów;
- b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1.500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1.500 do 3.500 kilometrów;
- c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Przy określaniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu. W dalszej kolejności należy wskazać, że w myśl art. 5 ust. 3 Rozporządzenia obsługujący przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do wypłaty rekompensaty przewidzianej w art. 7, jeżeli może dowieść, że odwołanie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Sąd zważył, że artykuły 5, 6 i 7 Rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania, pasażerów opóźnionych lotów należy traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego Rozporządzenia, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (tak Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07 mających za przedmiot wnioski o wydanie na podstawie art. 234 WE orzeczeń w trybie prejudycjalnym, złożone w postępowaniu C. S., G. S., A. S. p-ko (...) oraz S. B., K. L. p-ko A. France SA, (...) (...) - (...)).

Należy podkreślić, że celem Rozporządzenia, wynikającym zwłaszcza z motywu drugiego, jest podniesienie poziomu ochrony pasażerów lotniczych poprzez naprawienie szkód przez nich poniesionych w ramach transportu lotniczego w przypadku „odmowy przyjęcia na pokład i odwołania lub dużego opóźnienia lotów”. Pasażerowie, których lot został odwołany i pasażerowie, których lot jest znacznie opóźniony, ponoszą analogiczną szkodę polegającą na stracie czasu w stosunku do pierwotnego planu ich lotu, a co za tym idzie, znajdują się w porównywalnych sytuacjach. Dlatego należy uznać za Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości, że pasażerowie lotów opóźnionych mogą powoływać się na prawo do odszkodowania przewidzianego w art. 7 Rozporządzenia nr 261/2004, jeżeli z powodu tego opóźnienia poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny. Takie rozwiązanie jest również zgodne z motywem piętnastym Rozporządzenia, skoro na podstawie tego motywu ustawodawca powiązał „duże opóźnienie” z prawem do odszkodowania. Ponieważ art. 6 Rozporządzenia przypisuje takie skutki prawne już w przypadku niektórych lotów opóźnionych o dwie godziny, motyw piętnasty Rozporządzenia obejmuje bez wątpienia opóźnienia o co najmniej trzy godziny. Podkreślić należy, że również wyrokiem z dnia 23 października 2012 r. w połączonych sprawach C-581/10 i C-629/10 Europejski Trybunał Sprawiedliwości orzekając w składzie (...) potwierdził interpretację Rozporządzenia zaprezentowaną w wyroku C-402/07.

Zgodnie z treścią art. 2g powołanego Rozporządzenia WE nr 261/2004, "rezerwacja" oznacza fakt posiadania przez pasażera biletu lub innego dowodu potwierdzającego, że rezerwacja została przyjęta i zarejestrowana przez przewoźnika lotniczego lub organizatora wycieczek. Stosownie do art. 3 ust. 2 a) cytowanego Rozporządzenia, ust. 1 stosuje się pod warunkiem, że pasażerowie posiadają potwierdzoną rezerwację na dany lot oraz, z wyjątkiem przypadku odwołania, o którym mowa w art. 5, stawiają się na odprawę pasażerów, # zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży, lub, jeżeli czas nie został określony # nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu. Pasażer powinien wykazać, że posiada uprawnienie do wystąpienia z żądaniem odszkodowawczym, zgodnie z ogólnym ciężarem rozkładu dowodu z art. 6 k.c. Natomiast na przewoźniku lotniczym spoczywa ciężar wykazania, że uprawnienia przysługujące pasażerowi nie zostały naruszone (art. 205 b ust. 5 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze Dz. U. z 2013 r.1393 j.t.). Opóźnienie w przylocie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków (art. 5 ust. 3 rozporządzenia), to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego.

W okolicznościach niniejszej sprawy niekwestionowany pozostawał fakt, że w dniu 18 czerwca 2016 r. pozwany przewoźnik realizował skarżony rejs na trasie z K. do G. o numerze (...) oraz wystąpienie opóźnienia ponad 3 godziny. Poza sporem pozostawało również, że odległość liczona metodą po ortodromie pomiędzy lotniskiem w miejscowości K. a lotniskiem w G. wynosi ponad 1.500 kilometrów.

Pozwany podnosił natomiast u powódki brak potwierdzonej rezerwacji na lot (...) z dnia 18 czerwca 2016 r., kwestionując tym samym jej legitymację czynną.

W ocenie Sądu powódka w sposób wystarczający wykazała zarówno fakt posiadania potwierdzonej rezerwacji, jak też fakt odbycia przez nią podróży lotniczej opóźnionym lotem za pomocą zeznań złożonych na rozprawie w dniu 24 lipca 2018 r. przed Sądem Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku, które nie zostały w żaden sposób podważone przez stronę przeciwną. Powódka zeznała, że stawiała się na lotnisku, dokonała odprawy i oczekiwała na lot, który nastąpił z ponad czterogodzinnym opóźnieniem. Dodatkowo, powódka złożyła w toku postępowania kserokopię dokumentu podróży, na którym zamieszczone są dane pasażera, numer lotu, godzina wylotu oraz nazwa przewoźnika. Ponadto pełnomocnik pozwanego pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy, podczas którego miała złożyć zeznania powódka, nie stawiał się, nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych, jak również nie kwestionował zeznań powódki we wskazanym zakresie. Wobec powyższego, nie sposób było kwestionować zeznań J. B.. Skoro zatem powódka odbyła przedmiotowy rejs, to nie ulega wątpliwości, że stawiała się na odprawę w wyznaczonym czasie oraz

posiadała potwierdzoną rezerwację na wskazany lot. Mając powyższe na względzie stwierdzić należy, że powód posiada legitymację czynną do występowania przeciwko pozwanemu w sprawie o zapłatę za opóźniony lot.

Mając na uwadze powyższe uznać należy, że powódka wykazała wskazane przesłanki, uprawniające do dochodzenia odszkodowania, przewidzianego w powołanych uregulowaniach. Uwzględniając przedstawioną argumentację, stwierdzić należało, że powódce przysługiwało zryczałtowane odszkodowanie za opóźnienie lotu w kwocie 400 euro, stosownie do art. 7 ust. 1 lit b w zw. z art. 5 ust. 1 lit c Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r.

Powódce należały się również odsetki za opóźnienie w wypłacie odszkodowania. W myśl art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, w myśl zaś par. 2 zd. 1 powołanego uregulowania – w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 9 października 2015 roku, o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1830) - jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, przy czym w myśl art. 56 cytowanej ustawy, do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy- tj. 1 stycznia 2016 r. w myśl art. 57 cytowanej ustawy - stosuje się przepisy dotychczasowe.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że obowiązek zapłaty analizowanego odszkodowania ma charakter bezterminowy. W szczególności terminu takiego nie zakreśla art. 7 ust. 1 Rozporządzenia nr 261/2004, który statuuje jedynie obowiązek wypłaty odszkodowania, w tym jego wysokość, nie precyzuje natomiast w jakim czasie winno to nastąpić. W konsekwencji odwołać należało się do dyspozycji art. 455 k.c., który określa termin spełnienia świadczenia jako "niezwłoczny" po wezwaniu przez wierzyciela.

Mając na uwadze powyższe zaznaczyć należy, że powódka wezwała pozwanego przewoźnika do zapłaty, w którym został zakreślony termin 7 dni na spełnienie świadczenia, biorąc pod uwagę termin kilku dni na dostarczenie przesyłki, zasądzenie odsetek od dnia 4 sierpnia 2017 r., a dalej idące żądanie w zakresie odsetek podlegało oddaleniu (pkt II wyroku).

Orzekając o kosztach procesu, Sąd kierował się zasadą odpowiedzialności za jego wynik wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwany, będący stroną przegrywającą sprawę, obowiązany jest zwrócić na rzecz powódki koszty procesu w wysokości 947 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz opłata za czynności pełnomocnika procesowego, będącego radcą prawnym, ustalona na podstawie § 3 w zw. z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych tj. w wysokości 900 zł - zgodnie z jego wnioskiem wyrażonym w pozwie (pkt III sentencji wyroku).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.

S. P. 1 S.

ZARZĄDZENIE

Odpis orzeczenia wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem o apelacji.